

Norsk Lovtidende.

Udgiven efter offentlig Foranstaltning

ifølge Lov af 1te April 1876.

N°. 17.

Udgivet 13de Juni.

1892.

Grundlovsbestemmelse

4 Juni.

angaaende Forandring i Grundlovens § 92.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: Os er bleven forelagt det nu forsamlede Storthings i Overensstemmelse med Grundlovens § 112 fattede Beslutning af 19de Mai 1892 til Grundlovsbestemmelse angaaende Forandring i Grundlovens § 92, hvilken Beslutning er saalydende:

„Grundlovens § 92 skal herefter lyde som følger:

Til Embeder i Staten maa alene udnævnes de norske Borgere, som tale Landets Sprog, samt

- a. enten ere fødte i Riget af Forældre, der da vare Statens Undersaatter;
- b. eller ere fødte i fremmede Lande af norske Forældre, som paa den Tid ikke vare en anden Stats Undersaatter;
- c. eller som herefter opholde sig i Riget i ti Aar;
- d. eller som af Stortinget vorde naturaliserede.

Dog kunne Andre beskikkes til Lærere ved Universitetet og de lærde Skoler, til Læger og til Konsuler paa fremmede Steder.

Ingen maa beskikkes til Overøvrighedsperson, førend han er 30 Aar gammel, eller til Magistratsperson, Underdommer og Foged, førend han er 25 Aar gammel.

Kun den, der bekjender sig til Statens offentlige Religion, kan være Medlem af Kongens Raad. Med Hensyn til Statens øvrige Embeder bestemmes det fornødne ved Lov“.

4 Juni. Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi antage og bekræfte denne Beslutning som Grundlovsbestemmelse.

Givet paa Stockholms Slot den 4de Juni 1892.

Under Rigets Segl.

Under Hans Majestæts, Min naadigste Konges og Herres Fravær.

Gustaf.

(L. S.)

D. Blehr.

Lehmann.

4 Juni.
No. 1.

Lov

om Forkyndelser, Varsler i civile Sager m. m.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlende ordentlige Storthings Beslutning af 16de Mai dette Aar, saalydende:

Første Kapitel.

Om Forkyndelser.

§ 1. Forkyndelse af Stævninger, Kaldssedler, Domme og Kjendelser i civile Sager saavel som andre Forkyndelser, der skal foregaa paa samme Maade, bliver herefter at udføre af et enkelt Stævnevidne. Forkyndelser i Politisager i Byerne kan dog ogsaa udføres af en Polititjenestemand.

Den, som enten selv er Part i Sagen, eller kan have Skade eller Fordel af dens Udfald, eller som er gift med eller i op- eller nedstigende Linie eller i første Sidelinie saa nær som Søftende beslægtet eller besvogret med nogen Part, kan ikke besørge Forkyndelsen.

For Forkyndelsen erlægges til Stævnevidnet den nu for begge Stævnevidner tilfammen bestemte Betaling, i Tilfælde med saadan Forhøielse, som i Henhold til Lov om Lensmændenes Lønningsforhold af 15de Juni 1878 § 9 er eller bliver bestemt.

§ 2. I enhver Kjøbstad og i ethvert Lensmandsdistrikt skal der være et Hovedstævnevidne og derhos saa mange Hjælpestævnevidner, som af den civile Underdommer eller, hvor Underretten bestaar af flere Medlemmer, Rettens Formand bestemmes, hvilke efter Hovedstævnevidnets Ordre har at udføre Forkyndelser i hans Sted.

Som Hovedstævnevidne er Lensmanden berettiget og forpligtet til at gjøre Tjeneste i sit Distrikt. I Kjøbstæderne antages Hovedstævnevidnet af Magistrat og Formandskab.

Hovedstævnebidnet er berettiget til at oppebære den samlede 4 Juni.
Betaling og Reisegodtgjørelse for de i hans Distrikt udførte For- No. 1.
kyndelser saavel i civile som i kriminelle Sager mod efter Overens-
komst at lønne Hjelpestævnebidnerne, som han i saa Fald selv
antager, dog med Godkjendelse af vedkommende Underdommer eller
Retsformand.

Bil Hovedstævnebidnet ikke selv antage Hjelpestævnebidnerne,
antages disse paa Landet af Formandskabet, i Byerne af Magistrat
og Formandskab; de oppebærer i saa Fald i Mangel af anden
Overenskomst $\frac{3}{4}$ af Betalingen og den hele Reisegodtgjørelse for
de Forkyndelser, som de udfører.

Kan Hvervet som Hovedstævnebidne i Kjøbstad eller som
Hjelpestævnebidne ikke erholdes udført mod foransorte Godtgjørelse,
udredes de fornødne Lønninger af vedkommende Kommune eller
Kommuner.

Hvis et Bendsmandsdistrikt omfatter eller udgjør Dele af flere
Kommuner, og Enighed mellem dem ikke kan opnaaes om Antagelse
eller Lønning af Hjelpestævnebidner, bestemmer vedkommende Under-
dommer Hjelpestævnebidnernes Antal særskilt for hver Kommune.

Hjelpestævnebidne saavel som i Kjøbstad Hovedstævnebidne
bliver at afstedbige, naar det af Underdommeren eller Retsformanden
forlanges.

Ved Foranstaaende gjøres ingen Forandring i de om Anta-
gelse af særegne Stævnebidner ved Høiesteret eller ved de store
Fisterier gjældende Regler. De i saa Henseende ved Lov af 23de
Maj 1857 § 36 for Torstefisterierne i Nordlands Amt samt Senjen
og Tromsø Fogderi givne Regler udbides til ogsaa at gjælde Fiste-
rierne i Finmarkens Amt.

De fornødne Bestemmelser om Stævnebidnernes Edfæstelse og
Pligter gives af Kongen.

§ 3. Det, som skal forkyndes, maa være skriftlig udfærdiget.
Mundtligt Stævnemaal affattes.

Skriftet bør være ledsaget af de efter § 6 fornødne Afskrifter,
bekræftede af en Forligelseskommissær, en autoriseret Sagsfører, et
Stævnebidne eller en anden offentlig Tjenestemand. Stævnebidne
tilkommer for at meddele saadan Bekræftelse 20 Ore for hvert be-
skrevet Ark. Medfølger ikke de fornødne Afskrifter, udfærdiges disse
paa Rekvirentens Bekostning af Stævnebidnet mod Betaling efter
Sportelloven.

§ 4. Forkyndelse skal, saavidt muligt, iværksættes for Ved-
kommende personlig, ordentligvis paa Bopæl eller stadigt Arbeids-
sted. En Forkyndelse for Vedkommende personlig er dog gyldig,
hvor som helst han træffes. Forkyndelse bør ikke uden Nødvendighed
ske paa Søn- eller Helligdage eller udenfor almindelig Dagstid.

Skriftet skal paa Forlangende oplæses for Vedkommende.

§ 5. Træffes ikke Vedkommende paa Bopæl eller stadigt

4 Juni. Arbejdssted, kan Forkyndelsen der ske til vogne Personer af samme No. 1. Husstand eller til nogen anden der stadig tilstedeværende vognen Person.

Har Vedkommende ikke nogen Bopæl eller noget stadigt Arbejdssted i Riget, eller svarer han som Gæst for Opholdsstedets Ret, kan Forkyndelsen ske i hans midlertidige Opholdssted til vogne Personer af hans Husstand eller til den, hos hvem han bor, eller nogen til dennes Husstand hørende vognen Person.

§ 6. En bekræftet Afkrift af det forkyndte Skrift overgives den, for hvem Forkyndelsen sker; i de i § 5 omhandlede Tilfælde skal Stævnevidnet paategne Afkriften for hvem, naar og hvor Forkyndelsen er skeet. Nægtes Modtagelsen, efterlades Afkriften.

Om Forkyndelsen udsærdiges derhos enten paa Skriftet eller særskilt en Bevidnelse, der foruden Paategning om, for hvem, naar og hvor den er skeet, tillige skal indeholde Oplysning om alt det, hvorpaa Lovligheden af den befulgte Fremgangsmaade beror, samt hvad der forøvrigt er bragt i Erfaring, eller hvad Modtageren har udtalt, forsaavidt det kan være af Betydning ved Bedømmelsen af Forkyndelsens Gyldighed eller af Spørgsmaalet om, hvorvidt Vedkommende kan antages betimelig at faa Underretning om Forkyndelsen.

Saadan Bevidnelse er dog uforuden, hvor den, for hvem Forkyndelsen paa egne Begne sker, ved understreven og dateret Paategning paa Skriftet vedtager loblig Forkyndelse, idet det i saa Fald er tilstrækkeligt, at Stævnevidnet underskriver til Bitterlighed.

§ 7. Den, for hvem efter § 5 noget forkyndes paa en andens Begne, er, forsaavidt det kan ske uden Udgift eller særdeles Besvær for ham selv, pligtig til uden Ophold at underrette Vedkommende om Forkyndelsen og overgive ham den modtagne Afkrift. Omstændigheder, der vides at være til Hinder for, at Vedkommende betimelig vil faa saadan Underretning, pligter han strax at oplyse.

Nægter nogen af de i § 5 omhandlede Personer at modtage Forkyndelsen, eller undlader han at iagttage, hvad der efter nærværende § paaligger ham, straffes han med Bøder fra 2 til 40 Kroner og pligter at tilsvare de ved hans Vægning eller Undladelse voldte Omkostninger. Sagen behandles som Politisag. Paatale sker kun efter Forlangende af nogen skadelidende.

§ 8. Har Vedkommende bekjendt Bopæl i Udlandet, sker Forkyndelsen, hvor den ikke overensstemmende med foranstaaende Regler foregaar her i Riget, paa den ved Stedets Love hjemlede Maade. Er Rettens Begjæring fornøden hertil, skal den paa Forlangende meddeles uden Betaling.

Den norske Konsul paa Stedet pligter paa Forlangende at besørge det fornødne til Forkyndelsens Sværkættelse.

§ 9. Naar en Forkyndelse ikke kan foregaa paa nogen af de ovennævnte Maader, skal den ske paa Vedkommendes sidste Bopæl eller Opholdssted her i Riget. Derhos skal der paa Thingstedet

inden samme Retskreds opslaaes en Afskrift af det, som er forkyndt 4 Juni. eller af dets væsentlige Indhold tilligemed — i sidste Tilfælde — No. 1. Meddelelse om, at det forkyndte Skrift beror til Afhentelse paa Rettens Kontor.

Stævningen bliver endvidere at bekendtgjøre i den almindelige Kundgjørelsestidende og et eller flere af de mest udbredte Blade paa Forkyndelsesstedet. Vides eller have Formodning om Bedkommendes Opholdssted i Udlandet, skal desuden Underretning søges givet ham gennem anbefalet Brev.

§ 10. Den i foregaaende § bestemte Forkyndelsesmaade kommer ogsaa til Anvendelse i de Tilfælde, som omhandles i Forordning af 29de Mai 1750, § 1, første Punktum, og i Lov om forsvundne og andre fraværende Personer af 12te Oktober 1857, §§ 6 og 28.

Derimod gjøres ingen Forandring i de Forkyndelsesregler, som ellers maatte være foreskrevne for særlige Tilfælde, saasom efter Lov indeholdende nærmere Bestemmelser om Pantebæsenet af 19de August 1845 § 2, Lov om Forkyndelsesmaaden osv. i visse Sager angaaende Almindinger af 9de Juli 1851 § 1, Lov om Konkurs osv. af 6te Juni 1863 §§ 49 og 133, Lov angaaende visse Hæftelsers Udsettelse af Pantebøgerne samt angaaende Mortifikation m. v. af 6te Marts 1869 §§ 7 og 12, Lov indeholdende Forandringer i Lovgivningen om Gældsængsel osv. af 3die Juni 1874 § 2, andet og fjerde Punktum, Lov om Udskiftning af 13de Marts 1882 § 16, femte Punktum, og Lov om Lapperne i de forenede Riger af 2den Juni 1883 § 18.

I det i Konkurslovens § 9 omhandlede Tilfælde bortfalder Nødvendigheden af Forkyndelse, hvor den maatte ske overensstemmende med nærværende Lovs §§ 8 eller 9.

§ 11. Mellem Sagførere og offentlige Myndigheder kan istedetfor Forkyndelse ved Stævnevidne Meddelelse ske underhaanden mod Modtagelsesbevis.

Andet Kapitel.

Om Varfær.

§ 12. Ved Indstævning til Underretten skal inden de fem flydige Stifter i Almindelighed gives følgende Varfær:

I. inden samme By (Kjøbstad eller Ladested)	1 Uge.
II. inden samme Thinglag	10 Dage.
III. inden samme Sorensfriveri	2 Uger.
IV. inden samme Amt	3 —
V. iøvrigt	4 —

Dog gjælder efterstaaende Undtagelser:

- a. Mellem By og tilstødende Thinglag gives samme Varfær som inden Thinglaget;

- 4 Juni. No. 1. b. mellem By og andet Thinglag gives samme Varsel som mellem dette og det Byen tilstødende Thinglag eller — om der er flere — det af disse, hvorfra eller hvortil Varslet i Tilfælde vilde være fortest;
- c. indbyrdes mellem Byer, som ligger i samme Amt eller er forbundne ved Jernbane, gives 10 Dages Varsel;
- d. By, som udgjør eget Amt, ansees som liggende i det tilstødende Amt.

§ 13. Fra eller til Steder i Tromsø Stift skal ved Indstævning til Underretten gives følgende Varsel:

	fra eller til Steder inden Nord- lands og Tromsø Amter.	fra eller til Steder inden Fin- markens Amt.
	Uger.	Uger.
I. inden samme By	1	1
II. inden samme Thinglag	2	2
III. inden samme Sørenskriveri . .	3	4
IV. inden samme Amt	4	6
V. iøvrigt	6	8

De i § 12, Bogstav a og b, givne Regler kommer ogsaa til Anvendelse inden Tromsø Stift.

§ 14. Efter Forkyndelse i Udlandet, skal Varslet være:

- a. fra Sverige, Danmark (Island og Færøerne derunder ikke indbefattet), Finland, Tyssland, Holland, Belgien, Frankrige samt Storbritannien og Irland: 2 Maaneder;
- b. fra det øvrige Europa samt fra Algier, Tunis, Egypten og de forenede Stater i Nordamerika: 3 Maaneder;
- c. fra andre Steder: 6 Maaneder.

§ 15. Saafremt i noget Tilfælde det ovenfor bestemte Varsel skønnes at blive uforholdsmæssig langt, kan vedkommende Dommer eller Retsformand paa Andragende fastsætte et kortere Varsel, dog ikke under 1 Uge foruden den Tid, som antages at ville medgaa til Reisen. For saadan Fastsættelse erlægges, forsaavidt Verammelse finder Sted, ingen særskilt Betaling. Ellers betales 2 Kroner.

§ 16. Ved Anvendelsen af de ovenfor bestemte Varsler regnes fra det Distrikt (By eller Thinglag), hvor Forkyndelsen er foretaget, og til det Distrikt, hvor Retsmødet holdes.

At den, der stævnes paa Bopæl eller Arbejdssted, midlertidig er fraværende paa andet Sted i eller udenfor Riget, giver ham ikke Krav paa længere Varsel. Maa det imidlertid antages, at han ikke betimelig kan være bleven vidende om Stævnamaalet, skal Ret

ten, om Indstævnte udebliver, paa Embeds Begue udsætte Sagen til Foretagelse ved et senere Retsmøde, hvortil Vedkommende bliver indkaldt paa saadan Maade og med saadant Varsel, som Retten bestemmer. Dog maa Sagen i intet Tilfælde udsættes længere end 6 Maaneder. Har Vedkommende tidligere i Anledning af Sagen modtaget lovligt Varsel, som maa antages at være kommet til hans Kundskab, gives ingen Udsættelse.

4 Juni.
No. 1.

§ 17. Finder offentlig Indvarsling Sted efter nærværende Lovs § 9, gives 3 Maaneders Varsel, men 6 Maaneders Varsel, saafremt Vedkommende senest vides at have opholdt sig paa et Sted, hvorfra saa langt Varsel efter § 14 vilde tilkommet ham. Samme Regel skal gjælde med Hensyn til Varslets Længde i de Tilfælde, som omhandles i Forordning af 29de Mai 1750 § 1, første Punktum, og Lov af 12te Oktober 1857 om forsvundne og andre fraværende Personer §§ 6 og 28.

Varslet regnes fra sidste Bekjendtgjørelse i vedkommende Tidendes, forsaavidt den falder efter Forkyndelsen, men i modsat Fald fra denne.

§ 18. I Varselstiden medregnes Forkyndelsesdagen, derimod ikke Mødedagen. Hvor Varslet er bestemt til et vist Antal Uger eller Maaneder, ansees det udløbet paa den Dag, der ved sit Navn i Ugen eller sit Tal i Maaneden svarer til den, med hvilken det begynder. Findes ingen tilsvarende Dag i Slutningsmaaneden, ansees det udløbet paa dennes sidste Dag.

§ 19. Det korteste Varsel til Højesteret skal være 2 Uger. Forørigt kommer de ovenfor i §§ 12—18 givne Bestemmelser ogsaa til Anvendelse ved Stævnamaal til overordnet Ret.

§ 20. Varslerne til Forligelseskommissionerne skal inden samme Kommissionsdistrikt i Almindelighed være 2 Dage i By og 5 Dage paa Landet, beregnet paa den i § 18 foreskrevne Maade, og ellers det samme som for Underretterne ovenfor i §§ 12 og 13, jfr. § 16, 1ste Afsnit bestemt.

§ 21. De i denne Lov fastsatte Varsler kommer til Anvendelse i alle Tilfælde, hvor der skal gives samme Varsel som for Indstævning til Retterne eller Indkaldelse til Forligelseskommissionen i Almindelighed bestemt.

Derimod gjøres ingen Forandring i de Bestemmelser, hvorefter i visse Tilfælde Aftensvarsel kan gives, saasom i Gjæsterets-, Sorets-, Vexel- og Politisager, eller hvorved forørigt særegne Varsler for særlige Tilfælde er foreskrevet, saasom ifølge Lov indeholdende særlige Bestemmelser om Anlæg af Jernveje af 12te August 1848 § 8, Lov om Forkyndelsesmaaden af Indkaldelser og Stævninger i visse Sager angaaende Almindeligheder af 9de Juli 1851 § 1, Lov om Konkurs osv. af 6te Juni 1863 §§ 49 og 133, Lov om visse Hæftelses Udsættelse osv. af 6te Marts 1869 §§ 7, 12 og 13, Lov indeholdende Forandring i Lovgivningen om Gjældsængel osv.

- 4 Juni. af 3die Juni 1874 § 2, Lov om Rettergangsmaaden i Børgersager
 No. 1. m. v. af 17de Juni 1880 § 8, Lov om Udsættelse af 13de
 Marts 1882 §§ 16, 19 og 107, Lov om Lapperne i de forenede
 Riger af 2den Juni 1883 § 18, Lov om Patenter af 16de Juni
 1885 § 28 eller Lov om Eiendomsrettens Begrændsning i Nabo-
 forhold af 27de Mai 1887 §§ 4, 7 og 13.

Tredie Kapitel.

Om Udsættelser.

§ 22. Naar en Part forlanger Udsættelse, pligter han, for-
 faaibdt ikke Forlangendet allerede er begrundet i fremlagt Indlæg,
 kortelig til Protokollen at lade tilføre Aarsagen til og Diemedet
 med Udsættelsen (jfr. Forordn. af 3die Juni 1796, § 7).

Fornyet Udsættelse maa ikke tilstaaes en Part, medmindre
 han oplyser, at han ved utilregnelige Omstændigheder er bleven
 hindret fra inden den satte Frist at foretage det Fornødne.

Baa ubestemt Tid maa Udsættelse aldrig tilstaaes.

Forøvrigt skal det have sit Forblivende ved de i Forordning
 angaaende Rettens tilbørlige og hurtige Pleie af 3die Juni 1796
 om Udsættelser givne Forskrifter, dog saaledes, at end ikke Modpar-
 tens personlige Samtykke skal hjemle Ret til Udsættelse, hvor der
 ikke for samme anføres en antagelig Grund. De for særlige Sager
 foreskrevne Indskrænkninger i Afdgangen til at erholde Udsættelse
 forbliver ligeledes i Kraft.

§ 23. Har en Part ved Overretten i to Indlæg udtalt sig
 om Sagen, maa der ikke tilstaaes ham Udsættelse for at afgive
 yderligere Tilsvær, medmindre der siden Afgivelsen af hans sidste
 Indlæg fra Modpartens Side maatte være fremkommet nye Bevis-
 ligheder. Dog gælder ikke dette i de Tilfælde, hvor Afgjørelsen i
 1ste Instans har fundet Sted uden foregaaende Stævning, saasom
 ved Paaanke af Auktioner, Eksekutioner og Udpantninger, eller hvor
 Indstævnte ikke har afgivet Møde ved Underretten.

Hvad her er foreskrevet, gælder ogsaa ved Kristiania Byret,
 hvor denne er Overdomstol.

§ 24. Hvor der til næste ordinære Thing vil hengaa læn-
 gere Tid end for Diemedet fornødent, kan ved Underretterne Ud-
 sættelse gives til de ved Lov indeholdende nærmere Bestemmelser
 om Pant og Thinglæsning af 12te Oktober 1857 § 9 anordnede
 Extrathing. Ved Extrathinget kan Indlæg og skriftlige Bevislig-
 heder fremlægges og Kontra- og Kontinuationsføgsmaal inkamneres;
 ligesaa kan Protokolltilførsel finde Sted i samme Udstrækning, hvori
 dette i Almindelighed er tilladt, og de i Anledning af Sagen for-
 nødne Kjendelser affiges. Derimod kan Vidnesførsel ikke finde Sted,
 ei heller Skjøn afgives, medmindre Dommeren saavel som alle andre
 Bedkommende deri samtykker.

§ 25. Kjendelser angaaende Udsættelse blive altid kortelig at begrunde. 4 Juni. No. 1.

Ved Kristiania Byret kan saadan Kjendelse affiges af en enkelt Dommer, ogsaa hvor Afgjørelsen ikke træffes paa Stedet. Ved Overretterne kan Kjendelserne altid affiges af to Medlemmer, naar disse er enige om Afgjørelsen.

Paaantes Kjendelse, hvorved Udsættelse er tilstaaet, til Høiesteret, bliver Sagen at foretage ved Varslets Udløb uden Hensyn til Høiesteretssessionen.

§ 26. Har en Part eller hans Sagfører vist utilbørlig Langsomhed med Bevislighedernes Tilveiebringelse eller iøvrigt med Hensyn til Sagens Fremme, skal der tilkjendes Modparten Erstatning for de derved forvoldte Omkostninger. Retten kan derhos paa Embedsvegne ilægge den Skyldige en Bod til Statskassen.

§ 27. Naar en Sag indkommer for høiere Ret, skal denne, forsaavidt hertil efter Dokumentation er Anledning, paa Embeds Vegne paaase, at saavel de ovenomhandlede Forfrister som de øvrige om Udsættelse gjældende Regler er overholdte. Er der i saa Henseende noget at lægge vedkommende Dommer til Last, idømmes han en Bod til Statskassen af indtil 200 Kroner.

§ 28. At en begjært Udsættelse uretellig er negtet, skal ikke nødvendigvis bevirke en affagt Doms Uetterrettelighed. Vedkommende Part kan, naar Modparten med lovligt Varsel er underrettet derom, ved Sagens Indbringelse for høiere Ret kræve foreløbig Kjendelse for, hvorvidt Negtelsen har været uberettiget eller ikke, og i bekræftende Fald uden Bevilling anbringe, hvad han ved Negtelsen er bleven afskaaret fra at gjøre gjældende i Underinstansen, dog at ved Høiesteret Forevisning for Modparten finder Sted overensstemmende med Lov af 12te September 1818 § 15. Naar Omstændighederne taler derfor, kan ogsaa Høiesteret paa Forlangende af vedkommende Part samtidig med Kjendelsen tilstaa ham en passende Hensstand til Sagens fortsatte Behandling.

§ 29. De om Udsættelse gjældende Regler skal ogsaa komme til Anvendelse ved Skifteretten.

Fjerde Kapitel.

Om Eksekution og Affætning.

§ 30. Eksekution af Dom i civil Sag kan for Fremtiden altid finde Sted efter en bekræftet Udskrift af Dommen (Domslutning med Begrundelse). Henviser Dommen i sin Slutning til, hvad der ved foregaaende Dom eller Domme i Sagen er kjendt for Ret, skal den Domslutning eller de Domslutninger, hvortil der henvises, ogsaa have tilstede i bekræftet Udskrift.

Hvor efter gjældende Bestemmelse en Udskrift af Dommens Slutning er tilstrækkelig, har det derved sit Forblivende.

4 Juni.
No. 1.

§ 31. Den almindelige Eksekutionsfrist skal herefter ogsaa for Overretsdomme og Domme af Kristiania Byret i Sager, hvor denne efter Lov af 17de Marts 1866 § 1 Lit. f er Overdomstol, være 15 Dage, regnet fra Dommens Forkyndelse. Er der imidlertid fra en Overretsdoms Forkyndelse ikke hengaaet 6 Uger, eller i Tromsø og Finmarkens Amter 8 Uger, og Dommen er paaankelig, skal Domhaveren, saafremt Domfældte erklærer at ville paaanske Dommen, uden at Paaanke endnu er iværksat, paa Forlangende være pligtig til at stille Sikkerhed for Følgerne af Dommens Fuldbyrkelse, om den af Høiesteret maatte blive forandret. Vil Domhaveren lade sig nøie med Afsetning, behøves ingen Sikkerhedsstillelse.

§ 32. Afsetning skal i Tilfælde af Paaanke for Fremtiden kunne afholdes efter enhver Dom eller Kjendelse, der lyder paa Betaling af Penge.

I Domme, hvis Fuldbyrkelse ikke kan sikres ved Afsetning, kan det — naar Omstændighederne taler derfor — efter derom nedlagt Paastand bestemmes, at Dommen uden Hensyn til Paaanke bliver at fuldbyrde mod saadan Sikkerhedsstillelse som i § 31, andet Punktum, omhandlet.

§ 33. Ved foranstaaende Bestemmelser gjøres ingen Indskrænkning i den Udgang til Eksekution trods stedfunden Paaanke, som ved særskilte Bestemmelser er hjemlet.

§ 34. Den ved Lov angaaende Afskaffelse af Eiendomsdoms Erhvervelse af 14de Juli 1827 vedkommende Eier af udlagt fast Eiendom tilstaaende Løsningsfrist forkortes til henholdsvis 6 Maaneder og 2 Maaneder.

De i Forordningerne af 22de Oktober 1701, 24de Januar 1710 og 12te Februar 1745, Post 1 § 4, 6te December 1743 § 3, 18de April 1781 § 5 og 12te December 1806 § 4 omhandlede Frister til Indløsning af Løsøre, udlagt for Bøder eller udpantet for Skatter, skal for Eftertiden bortfalde.

Femte Kapitel.

Om Ankefrister og Opreisning.

§ 35. Fristen for Paaanke til Overretterne og Høiesteret skal, hvor ikke en kortere Frist ved særlig Bestemmelse er fastsat, herefter være henholdsvis 3 og 6 Maaneder, men i Tilfælde af, at en Sag i Genhold til L. 1—6—17 indstævnes direkte til Høiesteret, alene 3 Maaneder. I de gjældende Regler om Udgangspunktet for Ankefristens Løb eller om Paaanke uden Hensyn til Frist gjøres herved ingen Forandring.

De i Forordning af 19de August 1735 § 10, jfr. Restrikt af 19de December 1749 § 2, bestemte Frister til fornøjet Indbringelse af en i høiere Instans afvist Sag forkortes til 6 Uger. For saavidt Ankefristen er kortere, skal den omhandlede Frist være af

samme Længde som denne. Saadan Frist tilkommer ikke Parten 4 Juni.
mere end en Gang, ei heller, hvor Sagen er afvist, fordi den ikke No. 1.
er bleven betimelig paastævnt overensstemmende med de i den følgende § indeholdte Regler.

§ 36. Ankestævning til Overretterne og Høiesteret maa ikke alene være udtaget inden Ankefristens Udløb, men Sagens Tægtetid maa heller ikke sættes senere end til første Retsdag eller første Høiesteretsession, hvortil lovligt Varsel kan gives, efterat der fra Ankefristens Udløb er hengaaet et Tidsrum af Varselsfristens Længde.

Høiesteretsstævning, der ikke lyder paa nogen bestemt Session, skal være forkyndt snarest muligt efter Udløbet af ovennævnte Tidsrum. Sagen skal derhos, medmindre Prolongationsbevilling erholdes, inden 8 Uger efter Varslets Udløb begjæres opført paa Ugefartnet eller, forsaavidt den er overført til skriftlig Behandling, begjæres berammet til Foretagelse. Prolongationsbevilling meddeles i dette Tilfælde gratis.

Disse Regler skal ogsaa gjælde i de Tilfælde, som omhandles i § 131 i Lov om Konkurs og Konkursboers Behandling af 6te Juni 1863.

§ 37. De om Paaanke til Overretten i de foregaaende Ser givne Forskrifter skal ogsaa finde Anvendelse ved Paaanke til Kristiania Byret, hvor denne ifølge Lov af 17de Marts 1866 § 1 Vitr. f er Overdomstol.

§ 38. Den Ankefrist af Mar og Dag, som ifølge § 11 i Lov om Paafjendelse af smaa Gjældsager ved Forligelseskommissionerne af 8de Mai 1869 tilkommer Forbringshaveren, forkortes til 3 Maaneder; ligesaa skal Ankefristen herefter være 3 Maaneder i de Tilfælde, som omhandles i Lov indeholdende Forandringer i og Tillæg til Lovgivningen om Forligelsesvæsenet af 17de Juni 1880 § 13.

§ 39. Fristen for Stjøn's Paaanke til Overstjøn skal herefter være 3 Maaneder i de Tilfælde, hvor en kortere Frist ikke særlig er fastsat.

Forsaavidt under Rettergang Paaanke af Stjøn kan ske uden Hensyn til Frist, har det dermed sit Forblivende.

§ 40. Opreisningsbevilling maa for Fremtiden ikke meddeles, uden hvor særegne Omstændigheder taler derfor, men kan i saa Fald gives til Paaanke af ethvert Slags samt uden Hensyn til, om der er fastsat en anden Ankefrist end den sædvanlige.

I Bestemmelsen i Lov om Konkurs og Konkursboers Behandling af 6te Juni 1863 § 134 gjøres dog herved ingen Forandring.

Efterat 3 Mar er forløbne fra Ankefristens Begyndelse, maa Opreisning ikke meddeles.

4 Juni.
No. 1.

Opreisningsbevilling meddeles af Kongen eller den, han dertil bemyndiger. For saadan Bevilling betales, om Sagen angaar en større Værdi end 1000 Kroner, 50 Kroner og ellers 25 Kroner. Er der tilstaaet Parten fri Sagførsel, erlægges ingen Betaling; ogsaa ellers kan Betalingen eftergives, hvor Omstændighederne særlig taler derfor.

Sjette Kapitel.

Forfjællige Bestemmelser.

§ 41. Modstævning skal ikke være fornøden for, at Modkrav kan gøres gjældende til Viktivation, eller for, at den indstævnte Part kan føre Vidner, medmindre Vidner angaaende Modkrav agtes førte samtidigt med dettes Fremstættelse.

Ikke heller skal det for Fremtiden være nødvendigt i Tilfælde af Paaanke at stævne dem, der tidligere har kjendt eller handlet i Sagen, medmindre der agtes nedlagt nogen Paaastand imod dem, eller der ved den Dom, som indankes, er ilagt dem Ansvar.

Forfristen i L. 1—13—13 om afhørte Vidners Indstævning skal for Fremtiden alene gjælde, forsaavidt der agtes ført Bevis for Vidnets Inhabilitet eller for, at det har forklaret sig paa en Maade, der kan medføre Strafsansvar.

§ 42. Forligsmægling er us fornøden, hvor Forkyndelsen for Sagvolderen maatte ske i Udlandet eller offentlig overensstemmende med Reglerne i § 9, og han heller ikke her i Riget har nogen Fuldmægtig, som paa hans Vegne kan indkaldes.

§ 43. Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1893. Herved iagttages følgende Overgangsbestemmelser:

1. Med Hensyn til Stævnamaal og Indkaldelser, der er forkyndte, forinden Loven træder i Kraft, kommer de tidligere Varselsbestemmelser fremdeles til Anvendelse; dog skal det, hvor derved en Forkortelse kan opnaaes, være tilladt at gjen tage Stævnamaalet eller Indkaldelsen med Varsel efter nærværende Lov.
2. Ved Anvendelsen af § 23 medregnes ikke Indlæg fremlagt før Lovens Ikrafttræden. Forfristerne i §§ 26 og 27 kommer kun til Anvendelse paa Forhold udbift efter nævnte Tidspunkt. Iøvrigt bliver Bestemmelserne i tredje Kapitel at anvende ogsaa i de Sager, der henstaar ved Retterne paa den Tid, Loven træder i Kraft.
3. De i Loven bestemte forfattede Ankefrister skal ogsaa gjælde ved ældre Domme og Forretninger, saaledes at der ikke skal tilkomme Vedkommende en længere Ankefrist, end om Dommen var affagt eller Forretningen afholdt den 1ste Januar 1893. Samme Regel skal ogsaa gjælde med Hensyn til Anvendelsen

af Forstriften i § 34 paa Eksekutions- eller Udpantningsfor- 4 Juni.
retninger, afholdte forinden Lovens Ikrafttræden. No. 1.

4. Forstriften i § 36 bliver at iagttage i alle Tilfælde, hvor Ankestævning udtages, efterat Loven er traadt i Kraft.
5. Lovens Regler om Dpreisning skal ligeledes gjælde i alle Tilfælde, hvor Dpreisning meddeles, efterat Loven er traadt i Kraft; dog kan Dpreisning ikke gives i noget Tilfælde, hvor dette efter de tidligere Regler ikke kunde være skeet, saafremt Ankefrist allerede forinden Lovens Ikrafttræden er udløben.

§ 44. Fra Lovens Ikrafttræden ophæves, foruden de ovenfor særlig nævnte, tillige enhver anden Bestemmelse, der strider mod nærværende Lov, saasom: Kong Kristian den femtes norske Lov 1—4—2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 17, 18, 19, 21, 25, 30 og 31, 1—6—10 og 12, Forordning angaaende Retten's vedbørlige og hurtige Pleie af 3die Juni 1796 Kap. V og VI, Forordning om Stiftsoverretterne af 11te August 1797 §§ 23 og 28, Reskript af 10de November 1797 angaaende *terminus executionis* i Stiftsoverretsdomme, Lov om Høiesteret af 12te September 1818, § 5, 5te Punktum, Lov om Forandring i den ved Lovens 1—4—8 og 9 samt Forordning af 11te August 1797 § 23 bestemte Varselsstid i civile Sager af 20de Juli 1824, Lov angaaende Forligelsesvæsenet af samme Dato §§ 28 Bogstav b, 43 1ste Punktum, 44, 45 og 73, og Lov af 23de April 1839, hvorved Rgl. Resolution af 9de December 1803, bekjendtgjort ved Cancelli-Plakat af 17de f. M., ophæves. Ligeledes ophæves Forordning af 5te Mai 1797 § 7, forsaavidt deri bestemmes, at Varslet inden Maanedsthingsfredsen skal være det samme som inden Thinglaget.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Rigets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 4de Juni 1892.

Under Hans Majestæts, Min naadigste Konges og Herres Fravær

Gustaf.

(L. S.)

D. Blehr.

Lehmann.

4 Juni.
No. 2.

Lov

indeholdende Forandring i Lov af 8de Juni 1881 om
abnorme Børns Undervisning.

Vi Oskar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu for-
samlede ordentlige Stortings Beslutning af 5te Mai dette Aar,
saalydende:

Lov af 8de Juni 1881 om abnorme Børns Undervisning
§ 6 skal herefter lyde saaledes:

Det paaligger ethvert Skolestyre aarlig efter et af Kongen
anordnet Schema at afgive Indberetning om ethvert inden Kommu-
nen værende abnormt Barn, der befinder sig inden de i § 3 fast-
satte Aldersgrændser. Indberetningen skal, første Gang et Barn
anmeldes, og saafremt det af Kirkedepartementet forlanges, ogsaa
senere være ledsaget af vedkommende Embedslæges Erklæring. Ind-
beretningen oversendes gennem Folke skolens Overtilsyn til Departe-
mentet. Dette bestemmer, hvilke af de efter § 3 skoleberettigede,
men ikke forsvarelig underviste, Børn der hvert Aar bliver at hen-
vise til en Abnormskole, og til hvilken. Bestemmelsen meddeles gjen-
nem Folke skolens Overtilsyn Distriktets Skolestyrer, som derefter
har at besørge Indkaldelse til Skole i Overensstemmelse med De-
partementets Afgjørelse.

Senest inden $\frac{1}{4}$ Aar efter et Barns Henvisning til en Ab-
normskole og senere mindst 1 Gang aarlig bliver det af Tilsyns-
kommissionen at undersøge, hvorvidt et fortsat Ophold ved denne
Skole er fornødent eller vil være til væsentlig Gavn. I modsat
Tilfælde, eller hvis der herom er Meningsforskel mellem Tilsyns-
kommissionen og Bestyreren, bliver Sagen at indberette til Kirke-
departementet, der afgjør, om Barnet skal hjemsendes eller oversendes
til en anden for dets Abnormitet mere passende Skole.

Forældre, der uagtet skeet Indkaldelse tilbageholder Børn
fra Skolerne, straffes med Bøder. Vedtages Bøderne, kan de ind-
drives ved Udpantning; i modsat Fald paatales Sagen som Politisag.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage
og bekræfte denne Beslutning som Lov under Rigets Segl.

Givet paa Stockholms Slot den 4de Juni 1892.

Under Hans Majestæts, Min naadigste Konges og Herres Fravær.

Gustaf.

(L. S.)

D. Blehr.

Lehmann.

Kronprindsregentens Resolution

4 Juni.

af 4de Juni.

1. I Henhold til Lov om Politivedtægter for Rigets Herreder af 6te Juni 1891 meddeles Stadsfæstelse paa en af Herredsstyrelsen for Nasnes Herred, Hedemarkens Amt, under 14de Januar og 9de April 1892 fattet Beslutning til Politivedtægter for bemeldte Herred.
2. Den Kgl. Resolution af 1ste April 1878, ved hvilken Kjøbstadspolitilovgivningens almindelige Bestemmelser om Gadevorden og Rolighedsforstyrrelse m. v. blev gjorte gjældende for nævnte Herred, sættes ud af Kraft fra den Dag, da ovennævnte Politivedtægter træder i Kraft.

De stadsfæstede Politivedtægter for Nasnes Herred er faalydende:

§ 1. Paa offentlig Vej, (hvorunder i denne Vedtægt er indbefattet enhver Vej eller Afkomst, der er aaben for almindelig Færdjel) maa Oplob eller Sammenstimlen af Folk eller Slagsmaal, Skrigen eller anden larmende, voldsom eller fornærmelig Udsærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres, den Veisfærende forulempes eller Færdjelen hemmes, ikke finde Sted.

§ 2. Uden fyldestgjørende Grund maa ingen banke paa anden Mands Port, Dør eller Vindu eller i eller udenfor anden Mands Bolig foretage andre Handlinger, hvorved Beboerne forstyrres eller skræmmes.

§ 3. Ved Mineringsarbejder saavel som ved Omgang med Skydevaaben paa eller i Nærheden af offentlig Vej eller i Nærheden af beboet Hus maa tilbørlig Forsigtighed iagttages.

§ 4. Uvorden Kjørsel eller Riden paa offentlig Vej maa ikke finde Sted. Reisende, som medfører Heste, der ikke er forspændte Kjøretøi, skal have disse forsvarlig bundne, saaledes at ikke flere end 2 Heste gaar ved Siden af hverandre i Veien. Paa Hvilesteder ved offentlig Vej skal Heste, der ikke er forspændte Kjøretøi, føres ud af Veibanen.

§ 5. Enhver, der ernærer sig ved Beværtning med Spise eller Drikkevarer, skal, saavidt det staar til ham, sørge for, at der i de dertil benyttede Lokaler intet forefalder, som strider mod Orden eller Sømmelighed.

§ 6. Ingen maa paa offentligt Beværtningssted gjøre sig skyldig i voldsom eller støiende Udsærd, hvorved andre Gjæster, Værten, dennes Familie eller Tjenere fortrædiges eller andre af Husets Beboere eller Omboende forstyrres, ei heller i andre Maa-der vise en uanstændig eller forargelig Opførsel.

§ 7. Offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder skal holdes lukkede fra Kl. 10 Aften før Søn- og Helligdage og til Kl. 5 Eftermiddag paa disse Dage og ellers fra Kl. 12 Aften til Kl. 6

4 Juni. Morgen, og maa i denne Tid ingen Beværtning finde Sted og ingen Gjæster indlades eller opholde sig paa disse Steder. Denne Bestemmelse skal ikke være til Hinder for Beværtning af Rejsende i Hoteller eller Gjæstgivergaarde i den nævnte Del af Døgnen. Ligeledes skal det være Politiet overladt at meddele Beværtningssteder, hvor Beværtning med Spise stjønnes at være Hovedsagen og hvor saadan Tilladelse ikke antages at ville blive misbrugt, saavel ved enkelte Leiligheder som i sin Almindelighed Tilladelse til at lufte jilbigere eller aabne tidligere. Saadan Tilladelse kan til enhver Tid og uden Varsel af Politiet tilbagekaldest.

Ved Forskrifterne i denne § gjøres ingen Forandring i de om Tiden for Salg af Brændevin samt Udskjænkning af Brændevin, Øl og Vin ifølge Lovgivningen gjældende Bestemmelser.

§ 8. Offentlig Sammentomst til Afholdelse af Dans eller anden Uystighed maa ikke finde Sted uden forudgaaende Anmeldelse til Lensmanden, som kan paabyde dens Ophør kl. 10 Aften.

§ 9. Overtrædelse af nærværende Vedtægter paatales af det Offentlige som Politisag og bliver, saafremt Tilfældet ikke gaar ind under noget strengere Straffebud, at anse med Bøder fra to til otte hundrede Kroner, der tilfalder Herredskassen.

4 Juni.

Kronprindsregentens Resolution

af 4de Juni.

J Henhold til Lov af 6te Juni 1891 om Politivedtægter for Rige's Herreder meddeles Stadsfæstelse paa efterstaaende af Røros Herreds Formænd og Repræsentanter under 30te April 1892 fattede Beslutning til

Politivedtægter for Røros Bergstad.

1ste Kapitel.

Om Jagttagelse af Orden og Belanstændighed paa Gadem.

§ 1. Paa offentlig Gade og Bei maa ikke Opløb eller Sammenstimling af Folk finde Sted, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller Færdigheden hemmes. Ligeaa lidt maa der foregaa Slagsmaal, Strigen, hoivæstet Syngen eller anden larmende, voldsom eller fornærmelig Udfærd, hvorved den offentlige Rolighed forstyrres eller de Forbigaaende eller Omboende forulempes. Dog kan Politiet tillade Gang i Gaderne til et vist Klokketiet om Aftenen.

Naar mange Menneſter færdes paa offentlig Gade, ſtulle de rette ſig efter Politiets Anviſning til Ordens Overholdſe.

§ 2. Brændevin, Øl, Vin og andre berusende Drikke maa 4 Juni. ikke nydes paa offentlig Gade.

§ 3. Ingen maa uden fyldestgørende Grund banke paa Port, Dør eller Vinduer, ringe paa Port- eller Dørklokke eller foretage lignende Handlinger, hvorved Beboerne fortrædiges.

§ 4. Ingen maa paa offentlig Gade støde med Bøsse, Bue eller andet saadant, bære ladte Vaaben uden under militær Kommando, afbrænde Krudt, Fyrværkerisager eller exploderende Gjenstande af nogensomhelst Slags, ei heller kaste Stene, Snebold, Snaus, Vand eller Andet paa saadan Maade, at Skade derved kan bevirkes eller nogen fortrædiges. Til Afbrænding af Fyrværkerisager kan dog Politimesteren under særegne Omstændigheder give Tilladelse.

Ved Minering, Opkastning af Grøfter og lignende Arbejder maa tilbørlige Forsigtighedsregler iagttages.

§ 5. Rjælkeagning skal være forbudt paa offentlig Gade, ligesom Politiet her kan forbyde Ski- og Skøiteløben.

§ 6. Det er forbudt paa Gaden at vise nogen forargelig eller uanstændig Opførsel saasom ved uanstændige Ord eller Lader eller uanstændig Blottelse af Legemet. Utugtige Billeder eller Figurer maa ligesaa lidt som Bøger eller Blade af usædeligt Indhold paa offentlig Gade salgbes eller andensteds fremstilles til offentlig Skue.

2det Kapitel.

Om Forbud mod Hindringer for Færdselen.

§ 7. Politiet kan udenfor Marked forbyde, at man tager Plads paa offentlig Gade for at udsælge Kramvarer eller drive Forretning.

§ 8. Omreisende Handlere kan kun mod en Afgift til Herredskassen, hvis Størrelse bestemmes af Politiet og ikke maa overstige 4 Kroner daglig, gives Tilladelse til under eller udenfor Marked for længere Tid at drive Handel paa offentlig Gade.

§ 9. Intet, som er til Hinder for Færdselen, maa for længere Tid hen sættes paa Fortoung eller offentlig Gade; dog skal det være Politiet uforment i enkelte Tilfælde, hvor Ulemperne ikke ere desto større, at give Tilladelse dertil. Ligeledes skal, naar ingen anden Plads findes, Af- eller Paalæsning af Varer eller Andet kunne ske paa Gaden, naar den foretages med saa liden Ulempe, som muligt, og Intet bliver liggende i længere Tid end fornødent; under sidstnævnte Betingelse kan Kul, Ved eller andet Brændsel fra Fortoung kastes ind i paagældende Eiendom.

§ 10. Politiet kan forbyde, at der paa offentlig Gade foretages noget Arbejde, hvorved Færdselen hemmes eller de Forbigaaende udsættes for Fare eller Ulempe.

4 Juni.

§ 11. Ingen maa paa offentlig Gade henkaste Glas, Potte-
skaar, Stene, Spiger eller Andet, der kan medføre Fare eller
Ulempe for Færdselen.

§ 12. Kjørende og Ridende ere pligtige til at iagttage be-
hørig Forsigtighed, hvilket især gjælder, naar der kjøres eller rides
omkring Gadehjørner eller Gadeoverskjæringer. I Stadens Gader
maa ikke kjøres eller rides hurtigere end i smaat Trav.

3die Kapitel.

Om Hunde.

§ 13. Hunde, som vise sig bidste eller glubste, skulle holdes
bundne eller være forsynet med forsvaerlig Mundkurv. Ingen maa
hidse en Hund paa Nogen eller undlade at holde sin Hund tilbage,
naar den i hans Paasyn anfalder Nogen. Det er ligeledes forbudt
at tirre Hunde eller hidse dem sammen.

Overtrædes foranstaaende Bestemmelser, kan Politiet foranstalte
Hunden optagen og paa hensigtsmæssigste Maade fremlyse den, samt
hvis ingen Eier inden 12 Dage indløser den, lade den sælge eller
dræbe. De hermed forbundne Omkostninger udredes af Eieren.

4de Kapitel.

Om Fredning af offentlige Indretninger m. v.

§ 14. Det er forbudt at flytte eller borttage, stjære eller
ridse i, skrive eller tegne eller paa anden Maade at bestadige eller
besudle de til offentlig Rytte eller Brydelse bestemte Indretninger
og Gjenstande, saasom Vandposte, Gadelygter og deslige. Det
samme gjælder den til offentlig Gade stødende Del af Hus, Mur,
Plankeværk eller andet saadant.

§ 15. Ingen Uvedkommende maa tænde eller slukke de paa
offentlig Gade anbragte Lygter.

5te Kapitel.

Om offentlige Udskjænkings- og Beværtningssteder, Dancehuse, Forestillinger m. v.

§ 16. Ingen maa paa offentligt Beværtningssted gjøre sig
skyldig i voldsom og støiende Udsæd, hvorved andre Gæster, Vær-
ten eller dennes Familie og Tjenere fortrædiges eller andre af Hu-
sets Beboere eller Omboende forstyrres, ei heller i andre Maader
vise forargelig Opførsel.

§ 17. Koncerter, deklamatoriske Foredrag og Oplæsninger i
offentlige Lokaler kunne afholdes uden Tilladelse og uden derfor at
at erlægge Afgift. Anmeldelse sker til Politimesteren.

Politiet har Ret til at overvære Sammenkomster og har i
Henhold til Lov af 22de Mai 1875 Myndighed til at afgive Be-

stemmelse, sigtende til Opretholdelse af Orden og Forebyggelse af offentlig Krænkelse af Sædeligheden og kan derfor i Tilfælde standse eller forbyde Sammenkomsten. 4 Juni.

§ 18. Tilladelse til at give offentlige Forestillinger eller Forevisninger af andet Slags, end de i § 17 nævnte, derunder indbefattet dramatiske Forestillinger, Kunstberidning, Kapløbning, magiske, ekvilibristiske og lignende Forestillinger, Menagerier, Panoramaer eller Verdenstheatre og andre Seværdigheder meddeles af Politiet, som har samme Ret og Forpligtelse som efter foregaaende §, og som naarsomhelst kan tilbagekalde Tilladelsen. I Afgift for hver saadan Forestilling svares indtil 10 Kroner efter Politimesterens Bestemmelse til Herredskassen. Afgiften erlægges forstudsvis til Politiet ved Tilladelsens Meddelelse.

Offentlig Dans maa ikke afholdes uden Politiets Tilladelse og maa ikke vedvare længere udover Natten, end Politiet tillader.

Politimesteren kan med Hensyn til dramatiske Forestillinger i enkelte Tilfælde fritage for Afgift.

§ 19. Offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder skulle holdes lukkede fra Kl. 10 Aften før Søn- og Helligdage og til Kl. 5 Eftermiddag paa disse Dage og ellers fra Kl. 12 Aften til Kl. 6 Morgen, og maa i denne Tid ingen Beværtning finde Sted og ingen Gæster indlades eller opholde sig paa deslige Steder. Denne Bestemmelse skal ikke være til Hinder for Beværtning af Reisende i Hoteller eller Gæstgivergaarde i den nævnte Del af Døgnet. Ved Forfristerne i denne § gjøres ingen Forandring i de om Tiden for Salg af Brændevin samt Udskjænkning af Brændevin, Øl og Vin ifølge Lovgivningen gjældende Bestemmelser.

§ 20. 1ste Juledag, Skjærtorsdag, Langfredag, 1ste Paastedag, Bededag og 1ste Pintsedag, samt de disse Helligdage forudgaaende Dage er det forbudt at holde offentlig Dans, Masterade, Sangerhus, eller offentlig Forestilling, Kirkekoncert undtagen.

Samme Forbud gjælder fra Kl. 10 Aften før Søn- og Helligdage til Kl. 5 Eftermiddag paa disse.

§ 21. Ingen maa uden Politiets Tilladelse gaa omkring og opføre Musik eller forevise Kunst og Seværdigheder. Saadant maa i Reglen ikke tillades paa offentlig Gade.

6te Kapitel.

Om den offentlige Renlighed.

§ 22. Under Sneismeltningen paahviler det Huseierne til Vandets Afløb at holde Rendestenene udenfor deres Huse fri for Sne og Is. Ligeledes er Huseierne forpligtet til, efterhaanden som Sneen gaar bort, at besørge borttaget det Smuds, som i Vinterens Løb maatte have sammenhobet sig paa Gaden, indtil Gadens halve Bredde.

4 Juni. § 23. Sne og Is maa ikke fra Gaardsplads kastes ud paa offentlig Gade eller henbringes andensteds end til dertil anviste Steder.

§ 24. Nadsler, Gifteaffald, Affald fra Huse eller anden Urenlighed maa ikke kastes paa offentlig Gade, i Elven eller nogensteds, hvorfra disse Gjenstande kan flyde ud i Gade, Kendeften eller andet offentligt Afløb.

§ 25. Naar Huseieren har anbragt Dæksel over Kendeften i offentlig Gade, skal han, foruden at sørge for dens Vedligeholdelse, samt for at den slutter nøiagtig og ligger fast, paaase, at den i Tilfælde af Regn eller Tøveir ikke er til Hinder for Vandets fri Afløb.

7de Kapitel.

Forskjellige Bestemmelser.

§ 26. Naar Rogen unblader, hvad der ifølge denne Vedtægt paahviler ham, kan Politiet foranstalte det udført eller træffe fornøden Foranstaltning til at forhindre, at Forsømmelsen afdækker Skade. Omkostningerne herved blive ligesom de Omkostninger, der foranlediges ved Foranstaltninger, som af Politiet træffes for at forhindre forberedte eller standse endnu ikke fuldførte Handlinger, der ved Vedtægten ere forbudte, eller for at rydde af Veien Medlemmer, der ere foranledigede ved Brud paa denne Vedtægt, at udrede af den Skyldige.

§ 27. Overtrædelse af denne Vedtægts Bestemmelser blive ifølge Lov af 6te Juni 1891 om Politivedtægter for Rigets Herreder, saafremt Tilfældet ikke gaar ind under noget strengere Straffebud, at anse med Bøder fra 2 — to — til 800 — otte hundrede — Kroner. Til saadant strengere Straffebud henregnes ogsaa den bestaaende Politilovgivning, forsaavidt samme hjemler Afgang til for nogen i nærværende Vedtægt omhandlet Forseelse at anvende for Børn Ris og for Vogne høiere Straf end Bøder.

Bøderne tilfalde Herredskassen.

§ 28. Ovenstaaende Bestemmelser skulle være gjældende for Roros Bergstad eller for det Territorium i og ved Bergstaden, for hvilket ved Kongelig Resolution af 6te August 1852 den almindelige Bygningslovs Bestemmelser er gjort gjældende, dog saaledes, at Roros Jernbanestation med tilhørende Tomt i sin Helhed bliver at henregne til det Territorium, for hvilket Vedtægten gjøres gjældende.

§ 29. Nærværende Vedtægt træder i Kraft 1 — en — Maaned, efterat den har erholdt Kongelig Stadsfæstelse og er indtagen i Lovtidenden.

Kronprindsregentens Resolution

4 Juni.

af 4de Juni.

J Henhold til Lov af 6te Juni 1891 om Positivbedtægter for Rigets Herreder meddeles Stadsfæstelse paa efterstaaende af Røros Herreds Formænd og Repræsentanter under 30te April 1892 fattede Beslutning til

Positivbedtægter for Røros Herreds Landsogn.

§ 1. Paa offentlig Bei (herunder er i denne Vedtægt indbefattet enhver Bei eller Adkomst, der er aaben for almindelig Færdsel) maa Opløb eller Sammenstimlen af Folk eller Slagsmaal, Strigen eller anden larmende, voldsom eller fornærmelig Udsærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres, den Veisfærende forulempes, eller Færdselen hemmes, ikke finde Sted.

§ 2. Uden sylbestgjørende Grund maa Ingen banke paa anden Mands Bolig, Port, Dør eller Vindu eller i eller udenfor anden Mands Bolig foretage andre Handlinger, hvorved Beboerne forstyrres eller strømmes.

§ 3. Ved Mineringsarbejder saavel som ved Omgang med Skydevaaben paa eller i Nærheden af offentlig Bei eller i Nærheden af beboet Hus maa tilbørlig Forsigtighed iagttages.

§ 4. Uvorden Kjørsel eller Riden paa offentlig Bei maa ikke finde Sted.

§ 5. Enhver, der ernærer sig ved Beværtning med Spise eller Drikkevarer, skal, saavidt det staar til ham, sørge for, at der i de dertil benyttede Lokaler Intet foregaar, som strider mod Orden eller Sømmelighed.

§ 6. Ingen maa paa offentligt Beværtningssted gjøre sig styldig i voldsom eller støiende Udsærd, hvorved andre Gjæster, Værten, dennes Familie eller Tjenere fortrædiges eller andre af Husets Beboere eller Omboende forstyrres, ei heller i andre Maader vise en uanstændig eller forargelig Opførsel.

§ 7. Offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder skal holdes lukkede fra Kl. 10 Aften før Søn- og Helligdage og til Kl. 5 Eftermiddag paa disse Dage og ellers fra Kl. 12 Aften til Kl. 6 Morgen, og maa i denne Tid ingen Beværtning finde Sted og ingen Gjæster indlades eller opholde sig paa deslige Steder. Denne Bestemmelse skal ikke være til Hinder for Beværtning af Reisende i Hoteller eller Gjæstgivergaarde i den nævnte Del af Døgnet.

Ved Forstrifterne i denne § gjøres ingen Forandring i de om Tiden for Salg af Brændevin samt Udskjænkning af Brændevin,øl og Vin ifølge Lovgivningen gjældende Bestemmelser.

§ 8. Offentlige Sammenkomster til Afholdelse af Dans eller anden Ustighed maa ikke finde Sted uden forudgaaende Anmeldelse til Lensmanden, som kan paabyde dens Ophør Kl. 10 Aften.

4 Juni.

§ 9. Overtrædelse af nærværende Vedtagter paatales af det Offentlige som Politisag og bliver, saafremt Tilfældet ikke gaar ind under noget strengere Straffebud, at anse med Bøder fra 2 — to — til 800 — otte hundrede — Kroner, der tilfalder Herredskassen.

Udgiver: E. M. Bækmann.

Grøndahl & Søns Bogtrykkeri.